

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2024/07
12.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије број 334-00-00135/2005-05 од 06.02.2007. године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у поновном поступку, а у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. број 3061/05 од 04.10.2006. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења тржишног инспектора Министарства трговине, туризма и услуга Републике Србије, Сектора тржишне инспекције, Одељења у Новом Саду број 334-00-1286/2005-06-493 од 24.01.2005. године. Наведеним решењем првостепеног органа од тужиоца се одузима роба затечена у превозу – сопственом возилу "вв" рег. ознаке гг, ближе означена у диспозитиву тог првостепеног решења под редним бројем 1 до 4, закључно са редним бројем 4, уз упозорење да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања те погрешне примене члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга и члана 16. Закона о условима за обављање промета робе, вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору. Наводима тужбе истиче да је нетачна тврдња туженог органа да је роба „намењена даљој продаји, те да је за исту робу која је купљена легално и за личне потребе, осим фискалног рачуна потребно поседовање и друге документације ближе назначене у тужби“. Сматра такође да у предметном случају није било место за примену одредбе члана 45. став 1. тачка 2. Закона о условима за обављање промета робе, вршења услуга у промету робе и инспекцијском надзору, јер се ради о роби набављеној за личне потребе и потребе пријатеља, за коју је тужилац поседовао фискални рачун, при чему ни место, ни време догађаја не упућују на чињеницу да се ради о промету робе трећем лицу ради стицања добити. Како са наведених и њима у вези других разлога ближе назначених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца предлаже да суд тужбу уважи и поништи првостепено и оспорено решење, туженог обавезе да тужиоцу врати робу ближе означену у петитуму пресуде и надокнади настале трошкове спора почев од дана подношења тужбе па до исплате, а у року од 8 дана под претњом извршења.

Министарство трговине и услуга, као правни следбеник туженог, у свом одговору на тужбу остало је у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложило да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је исто донето у поновном поступку, а у извршењу пресуде овог суда У. бр. 3061/05 од 04.10.2006. године, те да су истим решењем отклоњене повреде правила поступка у погледу потписа овлашћеног лица, на које повреде је том пресудом суда указано, у ком смислу је тужени орган поступио сагласно одредби члана 61. Закона о управним споровима.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјално-правни пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да решењем првостепеног органа није повређен закон на штету тужиоца. За овакву оцену и одлуку из списка тужени орган је дао разлоге које као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога, јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, а на основу Записника број

334-0048/2005-06-493 од 22.01.2005. године, копије фискалног рачуна број би 1077, службене белешке СУП-а Нови Сад ссп од 22.01.2005. године, потврде о одузетој роби Н003714/40309-22012005, Записника број 334-0048/2005-06-493 од 24.01.2005. године, несумњиво утврђено да је тужилац дана 22.01.2005. године у 14,40 часова вршио претовар предметне робе ближе означене у диспозитиву ожалбеног решења, запаковане у картонским кутијама и то из возила регистарске ознаке дд у возило вв регистарске ознаке гт; да је претоварена роба власништво тужиоца, за коју робу је тужилац у тренутку контроле располагао само фискалним рачуном; као и то да је тужилац један од оснивача ортачке радње "ДД", која радња је између осталог регистрована и за трговину на мало, радио и ТВ уређајима, малим кућним апаратима, музичким плочама, аудио-визуелним тракама и касетама, за услуге снимања, као и за комисиону продају. Из списка предмета види се такође да је у поступку претовара затечена роба (____), у количини од 3.000 комада у укупној вредности од 60.820,00 динара, а која количина према броју одузетих узорака и вредности робе превазилази појединачне личне потребе.

Како из свега напред изложеног јасно произлази да предметна роба тужиоца у моменту контроле није била обезбеђена исправама о набавци нити прописаном документацијом која прати робу у превозу, сагласно одреди члана 6. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, те како је превоз, односно претовар те робе (која иначе превазилази појединачне потребе појединца ценећи према количини и вредности робе, како то правилно закључује и тужени орган), вршен противно одредби члана 16. Закона о условима за обављање промета робе, вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору, то су се и по оцени овог суда, у конкретном случају стекли услови за примену одредбе члана 45. став 1. тачка 2. напред наведеног закона о условима за обављање промета робе, вршење услуга у промету робе и инспекцијском надзору („Службени гласник РС“, бр. 39/96... 101/05), а којом одредбом Закона је прописано да ће у вршењу инспекцијског надзора инспектор решењем одузети робу када се роба ставља у промет, превози или користи за пружање услуга, а лице у просторији, возилу или на месту где се делатност обавља, у време вршења инспекцијског надзора, за исту не постоје прописане исправе о њеној набавци. Са наведених разлога и по налажењу Врховног суда Србије, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 24.01.2005. године, а којим решењем се од тужиоца одузима предметна роба.

Суд је ценио све наводе изнете у тужби, али налази да код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари исти нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово стога што се датим наводима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку нити се прилажу докази који би да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управно-правној ствари.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 12.09.2007. године, У. 2024/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ